

NÄÄ

SANNA ISTO

KÄY

MÄÄT

TÖ

MÄÄT

TAMMI

N Ä

SANNA ISTO

K Y

M Ä T

T Ö

M Ä T

TAMMI • HELSINKI

Kiitos
Taiteen edistämiskeskus
Jenny ja Antti Wihurin rahasto
WSOY:n kirjallisuussäätiö

© Sanna Isto ja Tammi, 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Graafinen suunnittelu: Laura Lyytinen
ISBN 978-952-04-4985-8
Painettu EU:ssa

Tuli huono olo niin kuin aina automatkalla. Silti jouduin istumaan takana, koska Mimosan mielestä hänen paikkansa oli itsestään selvästi etupenkillä.

Äiti vilkaisi taustapeiliin ja käski minun kaivaa laukkaa, joka oli päällimmäisenä takakontissa. Yletyisin siihen, jos vain vähän kurkottaisin.

”Sivutaskussa on litteä paketti.”

Löysin paketin ja ojensin sen äidille.

”Ei, ei, se on sulle”, hän sanoi. ”Saat avata sen.”

Ei ollut syntymäpäiväni eikä nimipäivä liioin. Ei ollut joulukaan, eikä äidillä ollut tapana antaa lahjoja keskellä kesää. Kädessäni oleva paketti oli siis lepyttelylahja. Mutta minä en ollut lepyteltävissä. Olin halunnut viettää lomani kaupungissa, ja täällä minä silti istuin: autossa, joka kaahasi tuhatta ja sataa kohti määränpäättä, jonne en halunnut mennä.

Avasin lahjapaperin hitaasti ja haluttomasti. Tiesin katsomattakin, että paketissa oli kirja, mutta minulla oli takakontissa kokonainen kassillinen kirjoja.

”Joo, kiitti vaan”, mutisin puoliääneen. ”Mä en voi lukea nyt, mulla on huono olo.”

”Katso vähän tarkemmin”, äiti käski.

Minä selasin kirjaa. Se oli aivan tyhjä.

”Etkö näe, mikä se on?” äiti jankkasi. ”Se on päiväkirja. Siihen voit kirjoittaa kaikesta. Rakas päiväkirja ja niin edelleen.”

”Rakas?”

”Niin”, äiti sanoi ja kuulosti jo vähän ärtyneeltä. ”Eikös päiväkirjoja kirjoiteta sillä tavalla?”

Tiesin kyllä, mitä hän odotti minun sanovan. Hän halusi kuulla, että kaikki oli hyvin. Ei haitannut, ettei minun toivomuksiani koskaan kuunneltu. En kaivannut mitään, olihan minulla äiti, sisko ja tämä tyhjä kirja. Aamen.

Maisemat vilisivät silmissäni. Ne muuttuivat yhä avarammiksi ja peltomaisemmiksi. Kuvittelin itseni pakenemassa kaupunkiin nilkkoja myöten mullassa tarpoen ja huokaisin kuin kuolemansairas.

”Kohta sen pitäisi näkyä”, äiti sanoi. ”Jossakin tuolla vasemmalla se varmaan on.”

Äiti oli puhunut talosta lakkaamatta. Hän oli ilmeisesti tällä kertaa löytänyt niin upean kohteen, ettei suostunut edes kuulemaan ehdotuksiani. ”Ei vastalauseita, Pii”, hän oli sanonut. ”Tätä sä et voi missata.”

Mimo pudotti kuulokkeet kaulalle ja katkaisi musiikin. Hän tutki ajo-ohjeita puhelimestaan ja totesi suunnan olevan oikea.

Katselin asutusta, jonka saattoi aavistella lähes-tyvän puuryppään takana, siellä missä loputtomat pellot vihdoin päättyivät. Odotin ihmettä ilmestyväksi ja ajattelin, että tämän olisi sitten parasta olla kaiken väärä.

Sitten Mimo huomasi talon.

”Tuolla”, hän osoitti. ”Se on tuo kummitustalo tuolla puiden takana.”

Äiti painoi lisää kaasua kuin olisi pelännyt, että talo voisi ottaa jalat alleen ja lähteä karkuun. Minä avasin tyhjän kirjan ensimmäisen sivun ja kirjoitin hiekkatien tärinästä johtuen poukkoilevalla käsialalla:

*Rakas päivä Kirja,
Painu helvettiin!*

1. KUOLLEEN MIEHEN TALO

Talo oli vaaleansininen lautakasa. Sen seiniä pitkin kiipi köynnöksiä, ja niiden suojusta pilkisti ruutuikkunoita kuin silmiä, joilla se kyräili meitä epäluuloisesti. Vihreä katto oli kuin syvälle päähän vedetty huopahattu. Sen päällä, savupiipun vierellä oli tuuliviiri, joka ei hievahtanutkaan. Koko talo tuntui pidättävän hengitystään.

Ovi ei auennut ensimmäisellä avaimella eikä toisellakaan, ja mielessäni heräsi hentoinen toivo, että oli saattanut tapahtua jokin erehdys. Ehkä tämä ei ollutkaan meidän talomme, ehkä avaimet sopisivat johonkin toiseen taloon jossakin muualla? Mutta äiti runnoi lukkoon vielä yhden avaimen ja sai kuin saikin oven antamaan periksi.

Tuulispää-nimisen talon sisuksista kasvoillemme leuhahtava henkäys ei ollut asumattoman rakennuksen ummehtunut haju, mutta se oli vieras ja torjuva. Minua ei huvittanut astua ovensuuta pidemmälle,

äiti ja Mimo olivat sitäkin nopeampia. Mimo kantoi kassinsa yläkertaan ja jäi sinne. Äiti kulki hartaana nurkasta nurkkaan kuin olisi astunut ennennäkemättömään palatsiin tai kuninkaanlinnaan. Minä näin vain talon, joka ei halunnut minua, sen enempiä kuin minä halusin sitä. Se oli jonkun toisen talo, ja vaikka pöydällä ei ollutkaan puoliksi syötyä ruoka-annosta, minusta tuntui silti, että talon asukas oli ollut paikalla vain hetki sitten ja palaisi kohta takaisin ajaakseen meidät huutoen ja hätistellen matkoihinsa.

Alakerta oli yhtä suurta tupakeittiötä. Äiti aukoi ja sulki kaappeja ja tutki kulhoja ja kuppeja, panna-ja kattiloita. Makuuhuoneet olivat yläkerrassa. Mimo kuului ottavan siellä tilan haltuunsa, avasi parvekkeen oven ja siirsi jotakin raskasta huonekalua. Sitten hän haki loputkin laukut autosta ja kantoi ne ylös. Minunkin. Hän oli jakanut makuuhuoneet ja ilmoitti minulle ohi mennessään:

”Sä saat sen pienen. Viihdyt varmasti, se on täynnä kirjoja.”

En viihtyisi niistä missään, joten sikäli asialla ei ollut minulle väliä. Palasin autolle hakemaan kirjakassiani, mutta meninkin hetken mielihohteesta takapenkille istumaan. Jossakin kaukana yläpuolellani lensi lentokone. Toivoin itseni siihen koneeseen matkalla jonnekin. Mutta täällä minä olin, tämän oudon hiljaisuuden keskellä, joka silti oli ääniä täynnä. Naksahdusta, koputusta, räksytystä, raakkumista. Sääsken ininää. Vedin auton oven kiinni, ja pihan äänet vaimenivat. Vain ininä jäi kanssani autoon.

Havahduin apatiastani, kun kuulin moottorin ääntä. Katsoin takaikkunasta ja näin pienen mustan kotteron kaahaavan tietä pitkin niin, että hiekka pölysi. Kukaan ei ollut maininnut Kettusen tulosta. Olin kuvitellut, että viettäisimme tällä kertaa loman ilman äidin parasta ystävää, mutta kuka muukaan huristaisi paikalle tuollaisella kiireellä ja päättäväisyydellä? Näin Kettusen punaisten hiusten lei- mahtavan auringonvalon osuessa niihin, ja painuin vaistomaisesti matalaksi penkin taakse. Kettusta, jolla oli kyllä oikeakin nimi, oli aina kutsuttu Kettuseksi juuri noiden pitkien punaisten hiusten vuoksi. Muuta kettumaista naisessa ei sitten ollutkaan. Hänellä oli leveät, nauravat kasvot ja epäkettumaisen kömpelö olemus. Hän kulki lyhyetkin matkat pienellä kaksiovisella autollaan, joka oli ollut hänellä niin kauan kuin pystyin muistamaan.

Auto pysähtyi renkaat karahtaen talon kulmalle. Sitten kuului autonovien läimäytykset. Kaksi läimäytystä. Nostin kädet kasvoilleni ja huokaisin. Missä Kettunen, siellä myös hänen tyttärensä Iris.

Pian korviini kantautui iloisia huudahduksia ja Kettusen raikuva nauru.

”Täällä on ihanaa!” hän kailotti.

”Älä muuta viserrä”, kuului äidin innostunut vastaus. ”Pääsee heti lomamoodiin.”

Ei aavistustakaan, mistä äiti lomamoodinsa repi. Omani ei ainakaan löytyisi tuosta köynnösten peittävästä tönöstä, jossa joutuisin viettämään kenties viikkokausia. Äiti ja Kettunen vaihtoivat muutaman

sanan keskellä pihaa, ennen kuin katosivat iloisesti rupertellen sisään. Mimo ja Iris olivat äänistä päättellen jo asettuneet yläkertaan, jonka avoimesta ikkunasta kantautui kotoa tuttu soittolista. Kaikki käyttäytyivät kuin olisivat tulleet unelmiensa lomakohteeseen. Miksi ihmeessä sitten minä sain paikasta pelkästään kylmiä väreitä? Mietin katkerana, pitäisikö minun leiriytyä autoon loman ajaksi, ja huomaisiko sitä edes kukaan muu kuin hyttynen, joka inisi nyt raivostuttavasti korvani juuressa.

Lähdin autosta vasta kun sääski oli onnistunut pistämään minua ja saanut minut vieläkin huonommalle tuulelle. Astuin sisään hetkellä, jolloin pahimmat lässytykset oli onneksi juuri ohitettu ja kaikki olivat kerääntymässä pitkän pöydän ääreen iltapäiväkahville. Kettunen halasi ja kysyi, olinko minä kasvanut vaiko hän kutistunut. Iris heilautti kättään pöydän toiselta puolelta, aivan kuin välisämme olisi ollut iso ja upottava suo, muttei lainkaan pitkospuita. Laskin pöydälle pinon dekkareita, avasin niistä päällimmäisen ja aloin lukea.

”Puutarhassa on aurinkotuoleja”, Mimo sanoi Iirikselle. ”Täytyy vain löytää istuinpehmusteet.”

”Tämä ei ole mikään tavallinen suomalainen puutalo”, äiti sanoi Kettuselle. ”Tässä on jotakin erityistä. Tämä on – no, jos ei nyt ihan huvila, kun ei ole verantaakaan – mutta katsopa tarkemmin kaikkia yksityiskohtia. Noita puutarhaan avautuva pariovia vaikkapa.”

”Ihanat”, Kettunen myönsi.

Vilkaisin ovia kulmieni alta. Ne olivat täynnä pieniä lasiruutuja, puitteet olivat lakattua puuta. Mitä ihanaa niissä oli?

”Ja huomaitko porraskaiteen?” äiti jatkoi. ”Nuo kaiverrukset ja kaikki.”

”Huomasin”, Kettunen vahvisti. ”Ja huomasin senkin, että tämä tammipöytä on tismalleen samaa sävyä. Tyylikästä!”

”Pehmusteet on varmaan tuolla vajassa”, Iris sanoi ja osoitti ikkunasta näkyvää pienempää puutaloa, joka oli maalattu samalla vaaleansinisellä kuin itse talokin. ”Käydään kohta katsomassa.”

”Ja eikö sekin ole erikoista, että puutalossa on kivilattia?” äiti jatkoi. ”Siis täällä alakerrassa. Minusta siitä tulee jotenkin mannermainen tunnelma. Vähän niin kuin se talo Normandiassa, muistatko?”

”Joo, tai oikeastaan mulle tulee mieleen Englanti”, Kettunen sanoi. ”Eikö meillä ollut sielläkin tuollainen samettinen istuinryhmä takan ääressä?”

Mahtavaa, minä ajattelin. Tämän takia täällä siis oltiin, että äiti ja Kettunen saivat leikkiä mielikuvitusmatkojaan. Mutta entä jos ei saanut kiksejä kivilattioista? Mitä jos kaipasi lomaltaan muutakin kuin istumista ikivanhassa samettituolissa? Kaiken huipuksi Mimokin ilmoitti näkevänsä talossa jotakin kiehtovaa ja mielikuvitusta kutkuttavaa.

”Tää on vähän niin kuin jostain Agatha Christien tarinasta”, hän sanoi.

Näköjään Mimo oli huomannut kirjapinon edessäni pöydällä. Ne olivat kaikki Agatha Christien

dekkareita, niiden avulla olin ajatellut selviytyä kesästä. Istuisin nenä kiinni kirjassa ja heittäytyisin Hercule Poirot -nimisen salapoliisin matkaan ratkomaan murhia. Ja kyllä Miss Marplekin kävisi, niitäkin minulla oli muutama mukana. Mimo ei ollut lukenut ainuttakaan Agatha Christie -tarinaa, mutta dekkareista tehtyjä tv-sarjoja hän oli katsonut senkin edestä. Mimo treenasi niiden avulla englantiaan, jotta voisi lukion jälkeen pyrkiä teatterikouluun Lontooseen. Selvähän se, että ipanalla oli tulevaisuudensuunnitelmat valmiina, vaikei se ollut käynyt vielä yläkouluakaan.

Ohimenevän hetken äiti näytti harmistuneelta Mimon kommentista mutta päätti sitten muuttaa kurssia.

”Ehkä ovesta astuu kohta Miss Marple”, hän ehdotti.

”Ja ehkä se tosiaan tutkii kylässä tapahtunutta murhaa”, Iris jatkoi.

”Jees”, Mimo sanoi venyttäen nautinnollisesti. ”Mutta miten niin kylässä? Murhahan on tapahtunut tässä talossa!”

Hiljaisuus kesti vain sekunteja mutta oli sitäkin täydellisempi.

”No älähän nyt”, äiti yritti.

”Talon omistaja –” Mimo johdatteli tuijottaen äitiä tiiviisti. ”Itsehän sä kerroit, että se mies oli yllättäen kuollut.”

”Kuolleen miehen talo...” Iris heitti väliin väri-sevällä äänellä.

Äiti vilkaisi Kettusta pyöräyttäen samalla silmiään. Vaikutti siltä kuin noiden kahden välillä olisi kulkenut liuta sanattomia viestejä. He olivat aina ymmärtäneet toisiaan pelkästä katseesta, ja siihen nähden he puhuivat hiton paljon.

”Ja entäpä astiat sitten?” äiti palasi lempiaiheeseensa. ”Yksittäisiä, erikoisia kappaleita, joista saa kauniin kattauksen.”

Kettunen käänteli kädessään kuppia, jonka turkoosi kuvio näytti käsin maalatulta.

”Mies on tainnut matkustella paljon”, hän sanoi. ”Veikkaan Andalusiaa tai Marokkoa.”

”Voit olla oikeassa”, äiti sanoi. ”Huomasin kaapissa kokonaisen kanisterin kylmäpuristettua marokkolaista oliiviöljyä.”

Iris ja Mimo intoutuivat sepittämään tarinoita murhan uhriksi joutuneesta talonomistajasta. Milloin hän oli juonut andalusialaisesta kupistaan myrkyllä terästettyä teetä, milloin liukastunut oliiviöljyllä tahrittuun lattiaan ja lyönyt päänsä kivi-laattaan. Rikos oli selvittämättä vaan ei olisi kauan.

”Etsivätoimisto Kukkaset”, Kettunen naurahti. ”Vauhdissa jälleen.”

Kettunen viittasi Mimon ja Iiriksen vuosien takaiseen villitykseen. He olivat aina halunneet päästä ratkomaan rikoksia ja olivat paremman puutteessa keksineet niitä omasta päästään. Kukkaset-nimitys puolestaan juonsi juurensa äidin ja Kettusen kauan sitten tekemästä päätöksestä antaa tyttärilleen kukkien nimet. Kettunen vain tuntui aina unohtavan,

että myös minut oli nimetty kukan mukaan. Mutta hyvä niin. Sitä minä olin aina salaa toivonutkin: että ihmiset pikkuhiljaa unohtaisivat oikean nimeni.

Kukaan ei huomannut valittaa siitä, ettei kahvipöydässä saanut lukea, ja niinpä minä päätin sulkea korvani ja heittäytyä tarinaani. Halusin edes hetkeksi unohtaa missä olin. Mutta en ollut ehtinyt lukea kuin muutaman sivun, kun huomioni kiinnittyi johonkin huoneen perällä.

Alakerta oli yhtä ja samaa suurta tilaa, jonka toisella laidalla oli sohvaryhmä ja takka ja toisella laidalla keittiö ja ruokapöytä. Me istuimme kaikki saman pöydän ääressä, ja kuitenkin olisin voinut vaikka vanhoa, että yksi pyörivistä nojatuoleista takan edustalla oli hetki sitten liikahtanut.

Tuijotin tuolia aikani, ja koska se ei näyttänyt enää liikkuvan, siirsin katseeni äidin ojentamaan maitokannun. Lorautin tilkan maitoa kahvini sekaan ja ojensin kannun eteenpäin Kettuselle. Kun seuraavan kerran vilkaisin nojatuolia, se oli jo pyörähtänyt kokonaan ympäri. Eikä siinä kaikki. Nojatuolissa istui ventovieras poika, joka katseli meitä avoimen uteliaana.

Vähältä piti, että talossa olisi ollut yksi andalusialainen kahvimuki vähemmän, sillä omani oli pudota lattialle. Miksei kukaan ollut sanonut, että vieraita olikin kolme? Vilkaisin vaivihkaa Iiristä, sillä kuka muukaan poika olisi voinut olla kuin Iiriksen kaveri. Mutta he kumma kyllä vähät välittivät toisistaan. Iris puhui Mimon kanssa murhasta kuin mistä tahansa jokapäiväisestä asiasta. Kukaan pöydän

ääressä ei kiinnittänyt poikaan mitään huomiota. Minä aloin olla todella häkeltynyt.

Nyökäytin päätäni poikaa kohti ja katsoin Mimeo kysyvästi, mutta hän ei huomannut merkkejäni. Hän leikkasi Iirikselle ja Kettuselle suuret palaset kakusta, jonka oli itse aamulla leiponut.

”Tämä on ihan teitä varten leivottu”, hän sanoi, ja minä tajusin, että hänelle oli koko ajan ollut selvää, että Iris olisi tulossa. Ilmankos Mimon oli ollut niin helppo suostua äidin unelmalomaan maalla.

Minä teeskentelin lukevani kirjaa, kun oikeastaan vain vilkuilin poikaa. Hänellä oli harmaat farkut ja valkoinen t-paita, päässä vihreä myssy. Myssyn alta pilkottivat tummat lainehtivat hiukset. Ranteessa oli jokin nahkainen nauha. Voisiko tuo oikeasti olla Iiruksen kaveri? Ja joutuisiko Mimokin nyt siis kolmanneksi pyöräksi? Ajatus oli kieltämättä piristävä.

Mutta Iris istui siinä Kettusen vieressä ja keskitti kaiken huomionsa Mimoon, joka istui häntä vastapäätä. He lusikoivat kakkua suuhunsa ja suunnittelivat täydellistä murhaa. Kun Mimo kuvaili, kuinka talon omistajan putoaminen portaikossa oli lavastettu tapaturmaksi, Iris nyökkäili innostuneesti. Iris oli aina ollut tuollainen, päällepäin hauras ja väritön, vähän pelokaskin, mutta milloin tahansa yllytettävissä salaliittoihin ja pikkuilkeään juonitteluun. Ainakin Mimo onnistui saamaan hänestä esiin juuri sen puolen. Oliko Iris nyt tuonut mukanaan jonkun, istuttanut tämän nojatuoliin ja unohtanut sinne, koska oli tullut imaistuksi Mimon taikapiiriin?

Juuri kun aloin olla todella kiusaantunut pojan puolesta, siitä ettei kukaan tarjonnut hänelle kakkua saati minkäänlaista huomiota, hän nousi ylös ja käveli pöydän ääreen. Hän seiso siinä hetken, minun oikealla puolellani, ja näytti harkitsevan jotakin. Teeskentelin lukevani, mutta kulmieni alta näin, kuinka hän ojensi kätensä ja otti valmiiksi leikatun kakkupalan. Hän ei ottanut lautasta, eikä kukaan tarjonnut sitä hänelle. Hän haukkasi kakusta, kääntyi sitten kannoillaan ja käveli avoimesta oviaukosta ulos. Hänen lenkkareistaan ei kuulunut narahdustakaan.

”Kuka se poika oli?” minä kysyin heti, kun arvelin pojan olevan tarpeeksi kaukana.

Kukaan ei vastannut.

”Mä uskon, että puutarhurilla on näppinsä pelissä”, Iris sanoi.

”Jos täällä on puutarhuri”, Mimo huomautti.

”Aivan ilmeisesti on”, Kettunen sanoi ja katseli pihalle.

Äitikin vilkaisi ovesta näkyviä kukkivia pensaita.

”Joo, puutarha näyttää olevan hyvässä kunnossa”, hän myönsi.

Etsin katsekontaktia äitiin ja kysyin uudestaan.

”Kuka se poika oli?”

”Mehän voidaan varmaan itse huolehtia puutarhasta nyt, kun ollaan täällä”, Kettunen mietti.

”Mulla ei olisi mitään sitä vastaan.”

”Eiköhän se onnistu”, äiti sanoi ja nauroi. ”Että pääset vähän kuopimaan multaa.”

”Äiti –” sanoin taas.

Vihdoin äidin pää kääntyi.

”Kuka se poika oli?”

Hetkeen äiti ei sanonut mitään. Sitten hän rypisti kulmiaan niin, että näytti melkein vihaiselta.

”Kuka poika?”

”No, se joka tässä äsken oli.”

Kaikki hiljenivät ja katsoivat minua kummissaan.

”Mitä te tuijotatte?” minä häkellyin. ”Tuossa nojatuolissa istui äsken joku poika, luulin, että se tuli teidän mukana. Että se oli Iiriksen kaveri.”

Mimo räjähti nauramaan.

”Ai Iiriksen *poikakaveri!*”

”Se otti palan kakkua ja lähti”, sanoin kuin kaiken uhalla. ”Miten te ette nähneet mitään?”

Tarkemmin ajatellen poika oli tosiaan näyttänyt liian vanhalta ollakseen Iiriksen kaveri, en ollut ehtinyt ajatella asiaa kunnolla.

”Hmh”, äiti äännähti ikään kuin olisi saanut muistutuksen jostakin epämiellyttävästä. Kuten tyttärensä outoudesta.

Kettunen puolestaan arveli, että halusin lisätä jännitystä keitokseen.

”Hyvä yritys, Pii”, hän sanoi. ”Talo, jossa kummittelee. Se tästä enää puuttuikin.”

En olisi itse osannut paremmin sanoa.

”Mutta ihan vain tiedoksesi”, Kettunen jatkoi, ”Iiriksellä ei ole poikaystävää, tai jos olisi, minä varmaankin tietäisin siitä. Vai mitä, Iris?”

Mimo ja Iris alkoivat puhua siitä, tiesivätkö heidän äitinsä niin paljon kuin luulivat, ja Kettunen ja äiti maiskauttelivat kieltään ja nyökyttelivät kaikkietävät ilmeet kasvoillaan. Kukaan ei välittänyt puheistani enää, kukaan ei vaivautunut laskemaan kakkupaloja ja toteamaan, että yksi todellakin puutui. Pian äiti ja Kettunen ottivat kuppinsa ja astuivat ne kädessään ulos pariovista. Kuin kaksi leidiä he istuivat patiolla ruudullisten ikkunoiden edustalla. Kummallakin oli aurinkolasit nenällä ja lierihattu päässä. Toisella puolen pihaa Mimo ja Iris kävelivät rintarinnan kohti vajaa ja katosivat hetken päästä sen uumeniin.

Minä jäin yksin taloon. Istuin pöydän ääressä ja koetin hengittää rauhallisesti. Kirjan lehdet kääntyivät ja menivät sekaisin, mutta en huomannut laskea kättäni niiden päälle. Tuijotin takan edessä olevaa vihreää samettituolia niin kauan, että näköni hämärtyi ja tasainen harmaus levisi koko huoneeseen. Lopulta minusta tuntui siltä kuin olisin menettänyt ääriiviivani ja liukunut hämärään itsekin.

Pii viettää lomaa kylässä, jonka aurinkoista idylliä varjostaa salaisuus. Kaiken lisäksi lomatalokin osoittautuu oudoksi ja aavemaiseksi. Kuka on poika, joka liikuskelee huoneissa kuin kotonaan, ja miksei kukaan muu näe häntä?

Piin ulkopuolisuuden kokemus kääntyy vahvuudeksi, sillä hän näkee asioita, joita muut eivät huomaa. Liittyvätkö varkaudet sekä puoli vuotta aiemmin tapahtunut, selvittämättä jäänyt kuolemantapaus toisiinsa? Entä onko salaperäisellä vihreäpipoisella pojalla jotakin tekemistä tämän kaiken kanssa?

Vastaukset löytyvät syvältä pinnan alta, ja niitä sukeltaessaan Pii joutuu kohtaamaan myös itsensä. Lomamatka muuttuu löytöretkeksi omaan itseen, eikä lopulta mikään – aaveetkaan – ole sitä, miltä se ensi alkuun näytti.

